

TORBEN var nu kommen ned i Byen. Han gik stadig langsomt, med den solide Gang, der var ham egen. Men hans Holdning var forandret, hans Hoved havde løftet sig, og han holdt Hatten i Haanden for at svale sin brændende og bankende Pande.

Mørk og øde laa Gadens Snevring foran ham. Hist og her brændte en døsig Petroleumslygte, men Butikkerne var tilskoddede, og Maanelyset naaede ikke derned. Et Par Steder sad endnu en sovende Tigger, der mekanisk rakte Haanden frem, da han kom forbi; men ellers mødte han næsten allevegne kun Genlyden af sine egne Skridt.

Han mindedes den Stemning, hvori han for faa Timer siden havde gaaet her, og han følte, at det store Under virkelig nu var fuldbyrdet med ham. Det var, som om en sejt og børstet Ham var bristet omkring ham. Alt var forandret. Livet laa atter for ham i al sin Herlighedsglans — skænket ham som en Gave af en ung Kvindes Haand. Saa var der altsaa alligevel Trolddom til i Verden! Om det saa var Stanken af Gadens Æselsgødning, som han om Eftermiddagen havde fundet saa generende, saa hilste han den nu næsten med Henrykkelse. Der var jo ogsaa i denne ramme Uddunstning et Pust